

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDS DIREKTIV 94/22/EF**av 30. mai 1994****om vilkårene for tildeling og bruk av tillatelser til å drive leting etter og utvinning av hydrokarboner****EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR -**

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fællesskap, særlig artikkel 57 nr. 2 første og tredje punktum, artikkel 66 og artikkel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

i samsvar med framgangsmåten i traktatens artikkel 189 B⁽³⁾, og

ut fra følgende betraktninger:

Det indre marked innebærer et område uten indre grenser, der fritt varebytte og fri bevegelse for tjenester, personer og kapital er sikret. Det er viktig å treffe de nødvendige tiltak for at det indre marked skal kunne virke.

I sin resolusjon av 16. september 1986⁽⁴⁾ fastsatte Rådet at et mål for Fællesskapets og medlemsstatenes energipolitikk er å sikre en bedre integrasjon, uten handelshindringer, av det indre energimarked med sikte på å forbedre forsyningssikkerheten, redusere kostnadene og styrke den økonomiske konkurransevne.

Fællesskapet er i stor grad avhengig av å importere sine forsyninger av hydrokarboner. Det er derfor å anbefale at forholdene legges best mulig til rette for leting etter og utvinning av ressursene i Fællesskapet.

Medlemsstatene har overhøyhet over og suverene rettigheter til hydrokarbonressursene på sine territorier.

Fællesskapet har undertegnet De forente nasjoners havrettskonvensjon.

(*) Denne EF-rettsakt, som er kunngjort i EFT nr. L 164 av 30.6.1994, s. 3, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 19/95 av 5. april 1995 om endring av EØS-avtalens vedlegg IV (Energi), se denne utgave av EØS-tillegget til De Europeiske Fællesskaps Tidende.

(1) EFT nr. C 139 av 2.6.1992, s. 12.

(2) EFT nr. C 19 av 25.1.1993, s. 128.

(3) Europaparlamentets uttalelse av 18. november 1992 (EFT nr. C 337 av 21.12.1992, s. 145). Rådets felles holdning av 22. desember 1993 (EFT nr. C 101 av 9.4.1994, s. 14) og Europaparlamentsbeslutning av 9. mars 1994 (ennå ikke kunngjort i EFT).

(4) EFT nr. C 241 av 25.9.1986, s. 1.

Det bør uten forskjellsbehandling sikres adgang og mulighet til å utøve virksomhet i forbindelse med leting etter og utvinning av hydrokarboner på vilkår som fremmer konkurransen i denne sektor, slik at den best mulige leting etter og utvinning av medlemsstatenes ressurser fremmes og integrasjonen i det indre energimarked styrkes.

For dette formål er det nødvendig å fastsette felles regler som sikrer at framgangsmåtene for tildeling av tillatelse til å drive leting etter og utvinning av hydrokarboner er åpne for alle enheter som har den nødvendige kapasitet. Tillatelser må tildeles på grunnlag av objektive og offentliggjorte kriterier. Alle enheter som deltar i framgangsmåten, må dessuten på forhånd være kjent med vilkårene for tildeling.

Medlemsstatene må fortsatt ha mulighet til å begrense adgangen til og utøvelsen av slik virksomhet ut fra samfunnsmessige hensyn, og til å gjøre den avhengig av et finansielt bidrag eller et bidrag i form av hydrokarboner, idet de nærmere reglene for slike bidrag må fastsettes slik at de ikke griper inn i driften av enhetene. Denne mulighet må benyttes uten forskjellsbehandling. Bortsett fra de forpliktelser som er knyttet til bruken av denne mulighet, bør det unngås å pålegge enhetene vilkår og forpliktelser som ikke er begrunnet i behovet for å gjennomføre slik virksomhet. Kontrollen med enhetenes virksomhet bør begrenses til det som er nødvendig for å sikre at disse forpliktelser og vilkår overholdes.

De områder som omfattes av en tillatelse, og tillatelsens varighet, må begrenses for å unngå at en enkelt enhet får enerett til et område der leting og utvinning kan sikres på en mer effektiv måte av flere enheter.

Medlemsstatenes enheter bør kunne få en behandling i tredjestater som tilsvarer den enhetene fra tredjestatene får i Fællesskapet i henhold til dette direktiv. Det er nødvendig å fastsette en framgangsmåte for dette formål.

Dette direktiv får anvendelse på tillatelser tildelt etter den dato da medlemsstatene må ha satt i kraft de nødvendige lover og forskrifter for å etterkomme dette direktiv.

Rådsdirektiv 90/531/EØF av 17. september 1990 om innkjøpsregler for oppdragsgivere innen vann- og energiforsyning, transport og telekommunikasjon⁽¹⁾ og rådsdirektiv 93/38/EØF av 14. juni 1993 om samordning av innkjøpsreglene for oppdragsgivere innen vann- og energiforsyning, transport og telekommunikasjon⁽²⁾ får anvendelse på enheter i energisektoren med hensyn til innkjøps-, bygge- og anleggs- og tjenestetelseskontrakter. Anvendelse av den alternative ordning fastsatt i artikkel 3 i direktiv 90/531/EØF er avhengig særlig av at tillatelsene i den medlemsstat som anmoder om anvendelse av denne ordning, tildeles uten forskjellsbehandling og i åpenhet. En medlemsstat oppfyller dette vilkår fra det tidspunkt og så lenge den overholder kravene i dette direktiv. Direktiv 90/531/EØF bør derfor endres.

Artikkel 36 i rådsdirektiv 90/531/EØF fastsetter at nevnte direktivs virkeområde innen fire år skal vurderes på nytt, særlig på bakgrunn av de framskritt som er gjort med hensyn til markedsadgang og konkurranse. En slik ny vurdering omfatter leting etter og utvinning av hydrokarboner.

Danmark befinner seg i en særlig situasjon, idet det er forpliktet til å oppta forhandlinger om en eventuell fortsettelse av virksomheten etter utløpet 8. juli 2012 av den konsesjonen som ble tildelt 8. juli 1962, for visse områder. Danmark innrømmes derfor et unntak for disse områder-

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

I dette direktiv menes med:

1. «vedkommende myndigheter»: offentlige myndigheter som definert i artikkel 1 nr. 1 i direktiv 90/531/EØF, som har myndighet til å tildele en tillatelse og/eller kontrollere bruken av den,
2. «enhet»: enhver fysisk eller juridisk person eller enhver gruppe av slike personer som søker om eller som vil kunne søke om tillatelse eller som innehar en tillatelse,
3. «tillatelse»: enhver lov, forskrift eller avtale eller ethvert instrument som er utstedt i henhold til disse, der vedkommende myndigheter i en medlemsstat gir en enhet enerett til for egen regning og risiko å lete etter eller utvinne hydrokarboner i et geografisk område. En tillatelse kan omfatte hver type virksomhet for seg eller flere av dem samtidig,
4. «offentlig enhet»: «offentlig foretak» i henhold til artikkel 1 nr. 2 i direktiv 90/531/EØF.

Artikkel 2

1. Det skal fortsatt tilligge medlemsstatene å bestemme i hvilke områder på deres territorium det kan utøves virksomhet når det gjelder leting etter og utvinning av hydrokarboner.

(¹) EFT nr. L 297 av 29.10.1990 s. 1.

(²) EFT nr. L 199 av 9.8.1993, s. 84.

2. Når et område gjøres tilgjengelig for utøvelse av virksomhet som nevnt i nr. 1, skal medlemsstatene påse at det ikke skjer noen forskjellsbehandling mellom enhetene med hensyn til adgang til og utøvelse av slik virksomhet.

Medlemsstatene kan imidlertid av hensyn til nasjonal sikkerhet nekte adgang til og utøvelse av slik virksomhet for en enhet som faktisk kontrolleres av tredjestater eller av borgere fra tredjestater.

Artikkel 3

1. Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å sikre at tillatelsene tildeles etter en framgangsmåte der alle interesserte enheter kan inngi søknad i samsvar med enten nr. 2 eller nr. 3.
2. Framgangsmåten skal iverksettes
 - a) enten på vedkommende myndigheters initiativ, ved en kunngjøring som innbyr til å inngi søknader, som skal offentliggjøres i De Europeiske Fællesskaps Tidende minst 90 dager før søknadsfristen utløper,
 - b) eller ved en kunngjøring som innbyr til å inngi søknader, som offentliggjøres i De Europeiske Fællesskaps Tidende etter at en enhet har inngitt søknad, med forbehold for artikkel 2 nr. 1. Andre interesserte enheter skal ha en frist på minst 90 dager fra kunngjøringsdatoen til å inngi søknad.

Kunngjøringene skal angi tillatelsens art, det eller de geografiske område(r) som helt eller delvis er eller kan være gjenstand for søknaden, samt den forventede datoen eller fristen for tildeling av tillatelsen.

Dersom søknader fra enheter som består av en enkelt fysisk eller juridisk person foretrekkes, skal dette angis i kunngjøringen.

3. Medlemsstatene kan tildele tillatelser uten å iverksette framgangsmåten nevnt i nr. 2 når det område det søkes om tillatelse for,
 - a) er tilgjengelig permanent, eller
 - b) tidligere har vært gjenstand for en framgangsmåte i samsvar med nr. 2, som ikke har ført til tildeling av en tillatelse, eller
 - c) er oppgitt av en enhet og ikke automatisk faller inn under bokstav a).

En medlemsstat som ønsker å anvende reglene i nr. 3, skal innen tre måneder etter at dette direktiv er vedtatt, eller når det dreier seg om en medlemsstat som ennå ikke har innført slike framgangsmåter, straks sørge for at det blir

offentliggjort en kunngjøring i De Europeiske Fællesskaps Tidende som angir hvilke områder på vedkommende stats territorium som er tilgjengelige i henhold til dette nr., samt hvor det kan innhentes detaljerte opplysninger om dette. Enhver større endring i disse opplysningene skal offentliggjøres i en supplerende kunngjøring. Søknader om tillatelse i henhold til dette nr. kan imidlertid først behandles etter at den relevante kunngjøringen i henhold til denne bestemmelse er offentliggjort.

4. En medlemsstat kan beslutte ikke å anvende bestemmelsene i nr. 1 dersom og i det omfang geologiske eller produksjonsmessige hensyn tilsier at en tillatelse for et bestemt område tildeles innehaveren av en tillatelse for et tilstøtende område. Vedkommende medlemsstat skal sikre at innehaverne av en tillatelse i alle øvrige tilstøtende områder i slike tilfeller kan inngi søknader, og at de får tilstrekkelig tid til det.
5. Følgende skal ikke anses for å være en tildeling av tillatelse i henhold til nr. 1:
 - a) tildeling av en tillatelse som utelukkende skyldes en endring i navn eller eierforhold til den enhet som innehar en eksisterende tillatelse, en endring i denne enhets sammensetning eller en overdragelse av en tillatelse,
 - b) tildeling av en tillatelse til en enhet som innehar en annen form for tillatelse, når sistnevnte tillatelse medfører en rett til å bli tildelt førstnevnte tillatelse,
 - c) en beslutning som treffes av vedkommende myndigheter innenfor rammen av en tillatelse (uansett om tillatelsen ble tildelt før den dato som er fastsatt i artikkel 14), og som vedrører påbegynnelse, avbrudd, forlengelse eller opphør av virksomheten eller forlengelse av selve tillatelsen.
6. Uansett om framgangsmåtene i nr. 2 er iverksatt, skal medlemsstatene bevare muligheten til å avslå å tildele tillatelse, og skal påse at dette ikke medfører forskjellsbehandling av enhetene.

Artikkel 4

Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å sikre at

- a) dersom avgrensningen av de geografiske områdene ikke er et resultat av en tidligere geometrisk oppdeling av territoriet, fastsettes utstrekningen av hvert område slik at det ikke overstiger det som er nødvendig for at virksomheten kan utøves på best mulig måte, sett fra et teknisk og økonomisk synspunkt. Dersom det tildeles tillatelser etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 3 nr. 2, skal det fastsettes objektive kriterier for dette formål som skal meddeles enhetene før de inngir søknad,
- b) tillatelsens varighet ikke overstiger det tidsrom som er nødvendig for å avslutte den virksomhet tillatelsen gjelder. Vedkommende myndigheter kan imidlertid forlenge tillatelsens varighet når den fastsatte varighet er

utilstrekkelig til å få avsluttet den aktuelle virksomhet og virksomheten er gjennomført i samsvar med tillatelsen,

- c) enhetenes enerett i det geografiske området tillatelsen omfatter gis varighet bare så lenge det er nødvendig for å utføre den virksomhet tillatelsen gjelder på en korrekt måte.

Artikkel 5

Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å sikre at

1. tillatelser i alle tilfeller tildeles på grunnlag av kriterier som angår
 - a) enhetenes tekniske og finansielle kapasitet, og
 - b) måten de planlegger å foreta leting og/eller utvinning på i det berørte geografiske området,
 samt eventuelt:
 - c) dersom tillatelsen utbys til salg, den pris enheten er villig til å betale for å få tillatelsen,
 - d) dersom to eller flere søknader vurderes likt på bakgrunn av kriteriene under bokstav a) og b), samt eventuelt bokstav c), andre relevante objektive og ikke-diskriminerende kriterier som gjør det mulig å foreta det endelige valg mellom søknadene.

Vedkommende myndigheter kan dessuten ved vurderingen av søknadene ta hensyn til enhver form for manglende effektivitet eller manglende ansvar utvist av søkeren under tidligere tillatelser.

Når vedkommende myndigheter bestemmer sammensetningen av en enhet som kan tildeles en tillatelse, skal de treffe sin beslutning på grunnlag av objektive og ikke-diskriminerende kriterier.

Når vedkommende myndigheter bestemmer hvem som skal være operatør for en enhet som kan tildeles en tillatelse, skal de treffe sin beslutning på grunnlag av objektive og ikke-diskriminerende kriterier.

Kriteriene skal utarbeides og offentliggjøres i De Europeiske Fællesskaps Tidende før søknadsfristen begynner å løpe. Medlemsstater som allerede har offentliggjort slike kriterier i sitt eget kunngjøringsblad, kan begrense seg til å offentliggjøre en henvisning til sitt eget kunngjøringsblad i De Europeiske Fællesskaps Tidende. Enhver endring av kriteriene skal imidlertid offentliggjøres i sin helhet i De Europeiske Fællesskaps Tidende,

2. de vilkår og krav som gjelder utøvelse eller avslutning av virksomheten, som får anvendelse på hver enkelt type av tillatelser i henhold til de lover og forskrifter som gjelder på tidspunktet for inngivelse av søknader, enten de er fastsatt i tillatelsen eller utgjør en del av de vilkårene som

må aksepteres før tillatelse blir tildelt, fastsettes og til enhver tid er tilgjengelige for de berørte enheter. I tilfellet omhandlet i artikkel 3 nr. 2 bokstav a) kan de først stilles til rådighet fra det tidspunkt søknadene om tillatelse kan inngis,

3. enhver endring i vilkår og krav som foretas under framgangsmåten, meddeles alle berørte enheter,
4. de kriterier, vilkår og krav som er omhandlet i denne artikkel, anvendes uten forskjellsbehandling,
5. en enhet som har fått avslag på sin søknad om tillatelse, underrettes om begrunnelsen for avgjørelsen dersom den ønsker det.

Artikkel 6

1. Medlemsstatene skal påse at de vilkår og krav som er nevnt i artikkel 5 nr. 2, samt de ulike forpliktelser forbundet med bruken av en særskilt tillatelse, utelukkende begrunnes med behovet for å sikre at virksomheten i det område det er søkt om tillatelse for gjennomføres på en god måte, ved anvendelse av nr. 2 eller ved ytelse av et finansielt bidrag eller et bidrag i form av hydrokarboner.
2. Medlemsstatene kan fastsette vilkår for og stille krav til utøvelse av virksomheten nevnt i artikkel 2 nr. 1, forutsatt at de er begrunnet i hensynet til nasjonal sikkerhet, offentlig orden, folkehelse, transportsikkerhet, miljøvern, vern av biologiske ressurser og nasjonale skatter av kunstnerisk, historisk eller arkeologisk verdi, anleggenes og arbeidstakernes sikkerhet, planmessig ressursforvaltning (for eksempel utvinningstempo eller optimeringen av utvinningsvirksomheten) eller behovet for å sikre skatte- og avgiftsinntekter.
3. Nærmere regler om betaling av bidragene omhandlet i nr. 1, herunder krav om statlig deltakelse, skal fastsettes av medlemsstatene slik at det sikres at enhetenes ledelse fortsatt er uavhengig.

Dersom tildelingen av tillatelser er betinget av statlig deltakelse i virksomheten og en juridisk person har fått til oppgave å forvalte denne deltakelsen, eller dersom staten selv forvalter deltakelsen, skal imidlertid verken den juridiske person eller staten hindres i å utøve de rettigheter og påta seg de forpliktelser som er knyttet til deltakelsen og som svarer til omfanget av deltakelsen, forutsatt at den juridiske person eller staten ikke får opplysninger om eller har stemmerett ved avgjørelser om enhetenes leverandører, at staten eller den juridiske person sammen med én eller flere offentlige enheter ikke utgjør et stemmerettsflertall i andre avgjørelser og at den juridiske persons eller statens stemmerett utøves bare på grunnlag av synlige, objektive og ikke-diskriminerende prinsipper og ikke er til hinder for at enheten kan treffe administrative avgjørelser som bygger på vanlige forretningsmessige prinsipper.

Bestemmelsene i foregående ledd skal imidlertid ikke være til hinder for at den juridiske person eller staten kan motsette

seg en avgjørelse truffet av innehaverne av en tillatelse, som ikke ville overholde de vilkår og krav som er angitt i tillatelsen, når det gjelder statens utvinningspolitikk og statens finansielle interesser.

Adgangen til å motsette seg en avgjørelse skal benyttes uten forskjellsbehandling, særlig når det gjelder avgjørelser om investeringer og enhetenes leverandører. Dersom statens deltakelse i virksomheten forvaltes av en juridisk person som også er innehaver av tillatelsene, skal medlemsstaten innføre ordninger som påser at den juridiske person fører atskilte regnskaper for sin forretningsmessige rolle og sin rolle som forvalter av statens deltakelse, og som sikrer at det ikke er noen informasjonsflyt fra den juridiske person som har ansvar for å forvalte statens deltakelse, til den del av den samme juridiske person som selv er innehaver av tillatelser. Når den del av den juridiske person som har ansvar for å forvalte statens deltakelse, imidlertid engasjerer den del av den juridiske person som er innehaver av tillatelsen, som rådgiver, kan førstnevnte avgi de opplysninger som er nødvendige for at rådgivningsarbeidet kan gjennomføres. Innehaverne av tillatelser som opplysningene vedrører, skal på forhånd underrettes om hvilke opplysninger som vil bli gitt på denne måten og skal få en tilstrekkelig frist til å reise innvendinger.

4. Medlemsstatene skal påse at kontrollen med enheter som er omfattet av en tillatelse, begrenses til det som er nødvendig for å sikre at de vilkår, krav og forpliktelser som er nevnt i nr. 1, overholdes. De skal særlig treffe de nødvendige tiltak for at ingen enhet ved lov eller forskrift eller annen form for avtale eller forpliktelse pålegges å gi opplysninger om framtidige eller nåværende leverandører, unntatt på anmodning fra vedkommende myndigheter, og utelukkende av de grunner som er nevnt i traktatens artikkel 36.

Artikkel 7

Lover og forskrifter som gir en enhet enerett til å få tillatelser i et bestemt geografisk område innenfor en medlemsstats territorium, skal oppheves av de berørte medlemsstater før 1. januar 1997; se likevel bestemmelser om eller i de individuelle tillatelsene eller bestemmelsene i artikkel 3 nr. 5 bokstav b).

Artikkel 8

1. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om enhver generell vanskelighet av faktisk eller juridisk art som enhetene støter på vedrørende adgang til og utøvelse av virksomhet når det gjelder leting etter og utvinning av hydrokarboner i tredjestater, og som de har fått kjennskap til. Medlemsstatene og Kommisjonen skal påse at forretningshemmeligheter behandles fortrolig.
2. Kommisjonen skal før 31. desember 1994 og deretter regelmessig framlegge en rapport for Europaparlamentet og Rådet om situasjonen for enhetene i tredjestater, samt om framgangen i eventuelle forhandlinger med slike stater i henhold til nr. 3 eller innenfor rammen av internasjonale organisasjoner.

3. Dersom Kommisjonen enten på grunnlag av rapportene nevnt i nr. 2 eller på grunnlag av andre opplysninger fastslår at en tredjestat ikke gir Fellesskapets enheter en behandling som tilsvarer den som Fellesskapet gir enheter fra vedkommende tredjestat, med hensyn til adgang til eller utøvelse av den virksomhet som er omhandlet i nr. 1, kan Kommisjonen framsette forslag for Rådet om en passende forhandlingsfullmakt for å oppnå tilsvarende konkurransemuligheter for Fellesskapets enheter. Rådet skal treffe sin beslutning med kvalifisert flertall.

4. I tilfellene nevnt i nr. 3 kan Kommisjonen til enhver tid foreslå at Rådet gir én eller flere medlemsstater tillatelse til å avslå å tildele tillatelse til en enhet som faktisk kontrolleres av den berørte tredjestat eller av borgere av denne tredjestat.

Kommisjonen kan framsette et slikt forslag på eget initiativ eller på anmodning fra en medlemsstat.

Rådet skal treffe sin beslutning med kvalifisert flertall så raskt som mulig.

5. De tiltak som treffes i henhold til denne artikkel, skal ikke berøre Fellesskapets forpliktelser i henhold til internasjonale avtaler om adgang til og utøvelse av virksomhet i forbindelse med leting etter og utvinning av hydrokarboner.

Artikkel 9

Hver medlemsstat skal offentliggjøre og sende en årlig rapport til Kommisjonen som inneholder opplysninger om de geografiske områder som er blitt åpnet for leting og utvinning, om de tillatelser som er tildelt, om hvilke enheter som har fått disse tillatelsene og sammensetningen av dem, samt om det antatte ressursgrunnlag innenfor sitt territorium.

Denne bestemmelse skal ikke medføre noen plikt for medlemsstatene til å offentliggjøre opplysninger som utgjør en forretningshemmelighet.

Artikkel 10

Medlemsstatene skal senest 1. mai 1995 underrette Kommisjonen om de vedkommende myndigheter. Medlemsstatene skal omgående underrette Kommisjonen om alle senere endringer. Kommisjonen skal offentliggjøre listen over vedkommende myndigheter og endringer som gjøres i den, i *De Europeiske Fællesskaps Tidende*.

Artikkel 11

Dette direktiv får anvendelse på tillatelser som tildeles fra den dato som er fastsatt i artikkel 14.

Artikkel 12

I artikkel 3 i direktiv 90/531/EF skal nytt nr. 5 lyde:

«5. Når det gjelder utnyttning av geografiske områder med sikte på leting etter eller utvinning av olje eller gass, får nr. 1 til 4 anvendelse som følger fra den dato den berørte medlemsstat har etterkommet bestemmelsene i europa-parlaments- og rådsdirektiv 94/22/EF av 30. mai 1994 om vilkårene for tildeling og bruk av tillatelser til å drive leting etter og utvinning av hydrokarboner(*):

- a) vilkårene fastsatt i nr. 1 skal anses for å være oppfylt fra denne dato, med forbehold for nr. 3,
- b) fra denne dato skal den medlemsstat som er omhandlet i nr. 4, meddele bare de bestemmelser som gjelder overholdelse av vilkårene fastsatt i nr. 2 og 3.

(* EFT nr. L 164 av 30.6.1994, s. 3.)

Artikkel 13

Bestemmelsene i artikkel 3 og 5 får ikke anvendelse på nye tillatelser som Danmark tildeler før 31. desember 2012 for de områder tillatelsen tildelt 8. juli 1962 utløper for 8. juli 2012. De nye tillatelser skal tildeles på grunnlag av objektive prinsipper og uten forskjellsbehandling.

Denne artikkel skaper derfor ikke presedens for medlemsstatene.

Artikkel 14

Medlemsstatene skal sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv, innen 1. juli 1995. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal henvises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

Artikkel 15

Dette direktiv trer i kraft den dag det kunngjøres i De Europeiske Fællesskaps Tidende.

Artikkel 16

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utfærdiget i Brussel, 30. mai 1994.

For Europaparlamentet

E. KLEPSCH

President

For Rådet

C. SIMITIS

Formann